

B.T. 3/8 71

De springer over kulturkløften

Af Gunni Busck

Mange kunstnere ærgrer sig over, at deres ting kun kan beskues på højfornemme udstillinger og rigmænds vægge. De lægger i deres arbejder et budskab, som de gerne vil have ud til alle, men det når aldrig over kulturkløften.

Skuespilleres dilemma er det samme, det er kun velbjærgede og intellektuelle, der overværer deres anstrengelser for at engagere almindelige mennesker i politiske problemer.

B.T. har talt med to kendte kunstnere, som har taget

det store spring over kulturkløften, grafikeren og maleren Jens Nordsø og skuespilleren Avi Sagild. De har begge sluttet sig til slumstormerbevægelsen og oplever der en kontakt med mennesker, som de opfatter som en uomgængelig nødvendighed for deres fortsatte arbejde.

Grafikeren Jens Nordse har kastet sig ud i en masseproduktion af politiske plakater til slumstormerbevægelsen. Han har overvundet sine kunstner-nykker og er tilfreds med sine ting, hvis bare bevægelsen kan bruge dem.

Populær TV-kunstner: nu ejer slumstormerne mine værker

For tre år siden holdt Jens Nordsø op med at udstille sine billeder. Hans smukke grafiske arbejder til TV-udsendelserne »Månedens sange« har gjort ham til en af landets mest populære kunstnere, men han nægter at omsætte populariteten i kontanter.

Den direkte anledning til Jens Nordsø's afvisende holdning er, at »edderkoppen«, Svend Age Hasselstrøm, den tidligere konge over Københavns underverden, i et TV-interview sagde, at de sorte penge anbringes i god kunst. Hasselstrøm ejer en formue i malerier.

— Målet for en kunstners

anerkendelse er med andre ord, at ens ting kan bruges som gangsterens værdipapir, så jeg holdt op med at sælge billeder, siger Jens Nordsø.

Han har siden 1968 eksperimenteret med politisk kunst.

Ægte glæde over Danmark

— Før tænkte jeg politisk, men levede som jeg plejede. Nu er det ved at lykkes for mig at forene det politiske med min kunstneriske intention. Nu kommunikerer jeg lige ud ad landevejen. Jeg mærker ikke kulturkløften, og jeg hæfter

mig ikke mere ved formalistiske problemer. Jeg lavede f. eks. engang en plakat til slumstormerne, som jeg synes var dårlig:

— Men vi synes, den er god, og det skal du rette dig efter, sagde de. Det jeg laver, er bevægelsens, ikke mit eget. Jeg kan ikke tillade mig at kassere noget, bevægelsen kan bruge.

— Det var arbejdet for TV, der viste mig, at jeg har evnen til at kommunikere til almindelige mennesker uden at gå på akkord. Det var en stor oplevelse, jeg blev rost fantastisk af alle mennesker. Jeg oplevede i sangene og i reaktionerne en ægte folkelig glæde

over Danmark, som jeg kan solidarisere mig med. Jeg tager forresten ofte Dannebrog med til demonstrationer.

Kan holde en dagløn

Det er erfaringerne herfra, der har fået mig til at tage det endelige skridt. Jeg laver linoleumstryk til slumstormerne og kommer af med dem, lige så hurtigt jeg kan trykke dem. Hvis jeg arbejder hele tiden, kan jeg holde en dagløn samtidig med at plakaterne tjener penge ind til bevægelsen. Jeg tror, at jeg ved en kombination af billederne til de danske

sange og de revolutionære plakater kan nå ud til endnu flere. Hvad synes du om dine kolleger på den anden side af kulturkløften?

— Der findes i den borgerlige kunst fremragende ting, men de udtrykker en deprimerende neutral holdning og kan derfor ikke bruges af en bevægelse, som vil forandre vort samfund til et bedre og mere menneskeligt. Plakater og billeder skal udtrykke en positiv holdning, hvis de skal tjene formålet. Tjener de folket, så er jeg glad, selv om jeg måske mener, at de kunstnerisk kunne have en større udtrykskraft.